

Sygn. akt III U 289/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Przemyślu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Lucyna Oleszek

Protokolant: sekretarz sądowy Agnieszka Radochońska

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2014 r. w Przemyślu

na rozprawie

sprawy S. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o emeryturę

na skutek odwołania S. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 18 grudnia 2013 r. **nr** (...)

o d d a l a odwołanie.

Sygn. akt III U 289/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 12 marca 2014 r.

Decyzją z dnia 18 grudnia 2014 r., zn. (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy S. M. prawa do emerytury.

W uzasadnieniu decyzji podano, iż wnioskodawca nie spełnił warunków określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), ponieważ nie przedłożył nowych dowodów, które mają wpływ na ustalenie prawa do świadczenia. Na podstawie dowodów dołączonych do wniosku, organ rentowy przyjął za udowodnione okresy składkowe i nieskładkowe na dzień 1 stycznia 1999 r. w łącznym wymiarze 25 lat, w tym staż w szczególnych warunkach w wymiarze 2 lat, 4 miesięcy i 12 dni.

Wnioskodawca S. M. w dniu 28 stycznia 2014 r. złożył odwołanie od tej decyzji, domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury po osiągnięciu wieku emerytalnego.

Na uzasadnienie podał, iż pracował w warunkach szczególnych w pełnym wymiarze od dnia 1 lutego 1980 r. do 31 marca 1999 r. jako elektromonter, natomiast w świadectwie pracy widnieje błędny wpis stanowiska elektryka, przez co w ocenie wnioskodawcy organ rentowy nie uwzględnił jego pracy w warunkach szczególnych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji i wniósł o oddalenie odwołania.

Ponownie stwierdzono, że wnioskodawca nie spełnia warunków do nabycia emerytury określonych w art. 184 ust. 1 i 2 w zw. z art. 27 i art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 153 z 2009 r., poz. 1227 ze zm.) oraz w zw. z § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnianych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Podniesiono, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnił 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, co pozwoliło na przyjęcie, że posiada wymagany ogólny staż pracy. Jednakże z uwagi na fakt, iż wnioskodawca nie przedłożył prawidłowo wystawionego świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach w (...) Spółdzielni (...) w R., organ rentowy odmówił mu uznania spornego okresu. Nadto organ rentowy wskazał, iż pomiędzy świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach, które złożył wnioskodawca, a ogólnym świadectwem pracy istnieją rozbieżności, co do nazwy zajmowanego stanowiska.

Z przedstawionych względów, ponieważ wnioskodawca nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach, a jedynie 2 lata, 4 miesiące i 12 dni, organ rentowy nie znalazł podstaw do przyznania emerytury.

Ponadto organ rentowy wskazał, że okresy pracy wykonywanej w warunkach szczególnych może potwierdzić jedynie zakład pracy, ewentualnie jego następca, na podstawie posiadanej dokumentacji i w ściśle określonej formie, zgodnie z § 2 ust. 2 powołanego rozporządzenia.

Sąd Okręgowy w Przemyśle III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca S. M. urodzony (...) z zawodu elektromonter po raz pierwszy wystąpił z wnioskiem o emeryturę w dniu 20 czerwca 2013 r., oświadczając, że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego oraz, że pozostaje nadal w stosunku pracy. Na potwierdzenie okresów ubezpieczenia oraz charakteru zatrudnienia odwołał się do dokumentacji dołączonej do wniosku.

Decyzją z dnia 1 lipca 2013 r. zn. (...) ZUS O/R. odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury wskazując, że:

- nie osiągnął wieku emerytalnego,
- nie udowodnił wymaganych 15 lat pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Organ rentowy nie uznał pracy wykonywanej w szczególnych warunkach w okresie od 1 lutego 1980 r. do 31 grudnia 1998 r. Nadto wskazał, iż charakter zatrudnienia określony w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach nie odpowiada zatrudnieniu powołanemu w rozporządzeniu. Ponadto podniesiono, że istnieje rozbieżność pomiędzy świadectwem ogólnym, gdzie wskazano stanowisko „elektromonter”, a świadectwem wykonywania prac w szczególnych warunkach, gdzie wskazano stanowisko - „elektryk”.

W dniu 5 lipca 2013 r. wnioskodawca przedłożył kolejne świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach w okresie od 1 września 1975 r. do 31 stycznia 1980 r., wystawione przez (...) SA z dnia 24 czerwca 2013 r. oraz 31 lipca 2013 r. Przy czym z okresu tego wyłączono okres zasadniczej służby wojskowej (28 października 1977 r. - 16 października 1979 r.)

Decyzją z dnia 5 sierpnia 2013 r. organ rentowy ponownie odmówił wnioskodawcy przyznania emerytury, wskazując, iż udokumentował on pracę w szczególnych warunkach

w okresie od 1 września 1975 r. do 27 października 1977 r. i od 16 listopada 1979 r. do 31 stycznia 1980 r. podczas zatrudnienia w (...) -u R.. Organ rentowy nadal nie uznał pracy wykonywanej w szczególnych warunkach w okresie od 1 lutego 1980 r. do 31 grudnia 1998 r. w (...) Spółdzielni (...) w R., z przyczyn wskazanych w poprzedniej decyzji.

Dowód: 1. Akta organu rentowego zn. (...)

- wniosek o emeryturę z dn. 20.06.2013 r. i 5.07.2013 r.,
- świadectwa pracy z Zakładu (...) z dn. 12.05.1999 r., 26.06.2013r. i 31.07.2014 r.
- świadectwa pracy z (...) Spółdzielni (...) z dn. 31.03.1999 r., 31.03.1999 r. i 31.08.2006 r.,
- decyzje odmowne z dn. 1.07.2013 r. i 5.08.2013r., 21.08.2013r.,

Wnioskodawca S. M. wnioskiem z dnia 10 grudnia 2013 r. po raz kolejny wystąpił o emeryturę, oświadczając, że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Na potwierdzenie okresów ubezpieczenia odwołał się do dokumentacji zalegającej w aktach rentowych.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. rozpoznając ten wniosek ponownie ocenił m.in. świadectwo pracy z dnia 12 maja 1999 r., wystawione przez (...) SA. W dokumencie tym potwierdzono zatrudnienie wnioskodawcy w okresie od 1 września 1975 r. do 31 stycznia 1980 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku elektryka. Natomiast w świadectwach wykonywania prac

w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze z dnia 26 czerwca 2013 r. i 31 lipca 2013 r. wystawionych przez (...) SA, odnotowano, że wnioskodawca w tym samym czasie, z wyłączeniem okresu trwania służby wojskowej od dnia 28 października 1977 r. do 16 października 1979 r., stale i w pełnym wymiarze wykonywał prace na stanowisku elektryka instalacji i urządzeń elektroenergetycznych, wymienionym

w wykazie A, dziale II, poz. 1, pkt 4, stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r. Nadto oceniono świadectwo pracy z dnia 31 marca 1999 r. wystawione przez (...) Spółdzielnię (...) w R.. Zgodnie z tym dokumentem, w okresie od 1 lutego 1980 r. do 31 marca 1999 r. wnioskodawca był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku elektryka. Natomiast zgodnie ze świadectwami wykonywania prac

w szczególnych warunkach z dnia 31 marca 1999 r. i 31 sierpnia 2006r., wnioskodawca

w danym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał w (...) Spółdzielni (...) w R. prace określone, jako różne w hutnictwie i przemyśle metalowym na stanowisku elektryka. Stanowisko takie wymieniono w wykazie A dziale III poz. 81 pkt 4 wykazu stanowiącego załącznik do uchwały Nr 16/83 Zarządu Centralnego Spółdzielni (...) z dnia 27 czerwca 1983.

Organ rentowy w rezultacie przyjął za udowodniony na dzień 1 stycznia 1999 r. staż sumaryczny w wymiarze 25 lat oraz staż w szczególnych warunkach w wymiarze 2 lat, 4 miesięcy i 12 dni.

Zaskarżoną decyzją z dnia 18 grudnia 2013 r. ponownie odmówiono wnioskodawcy prawa do emerytury.

Dowód: Akta organu rentowego zn. (...)

- wniosek o emeryturę z dn. 10.12.2013 r.
- świadectwa pracy z (...) SA z dn. 12.05.1999 r., i 26.06.2013 r.,
- świadectwa pracy z (...) Spółdzielni (...) z dn. 31.03.1999r., 31.03.1999r., i 31.08.2006r.,
- decyzja odmowna z dn. 18.12.2013 r.

Ponadto Sąd ustalił, że wnioskodawca S. M., z zawodu elektromonter w okresie od 1 lutego 1980 r. do 31 marca 1999 r. był zatrudniony w (...) Spółdzielni (...) w R. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku elektryka – elektromontera i wykonywał prace przy obsłudze urządzeń przesyłających energię elektryczną, zajmował się eksploatacją istniejących linii i urządzeń elektroenergetycznych na terenie zakładu pracy oraz przynależnych do niego zlewni położonych na terenie dawnego województwa (...).

Organizacja czasu pracy w (...) Spółdzielni (...) w R., opierała się na systemie 3 zmianowym. Świadczący pracę elektrycy – elektromonterzy, w większej liczbie pracowali na pierwszej zmianie, natomiast na pozostałych zmianach pracę wykonywali w ramach dyżurów. Liczba pracujących na danej zmianie elektryków uzależniona była od zapotrzebowania zakładu pracy. Wnioskodawca pracując w systemie zmianowym, pełnił również dyżury nocne oraz świąteczne. Wówczas był wzywany do usuwania awarii linii oraz urządzeń elektroenergetycznych. Pracę wykonywał często pod napięciem w związku z charakterem działalności Spółdzielni.

Sąd ustalił też, że wnioskodawca S. M. oraz inni pracujący na tych stanowiskach, poza wykonywaniem pracy w zakładzie, w zakresie swoich obowiązków świadczyli pracę w zlewniach mleka, położonych w terenie. Praca w terenie polegała na wykonywaniu wszelkich napraw bieżących oraz nadzorowaniu pracy urządzeń tj. narzędzi chłodniczych czy pomp do mleka. (...) Spółdzielnia (...) w R. obejmowała w owym czasie około 100 terenowych jednostek tj. Punktów Skupu (...) -zlewni mleka.

W rezultacie wnioskodawca w ramach świadczonej pracy usuwał awarie, miał dostęp do rozdzielni zakładowych oraz wykonywał naprawy na liniach znajdujących się przy budynkach zakładowych. Faktycznie wykonywał prace przy obsłudze urządzeń przesyłających energię elektryczną, przy eksploatacji istniejących linii i urządzeń elektroenergetycznych, montażu nowych linii energetycznych oraz urządzeń elektroenergetycznych na terenie Mleczarni oraz należących do Mleczarni Punktach Skupu (...). Spółdzielnia w tym czasie zatrudniała ok. 11 elektryków – elektromonterów. Razem

z wnioskodawcą pracował świadek A. K. (1), który przez 22 lata od 1978 r. również był zatrudniony jako elektryk - elektromonter i konserwator. Czas ich pracy rozliczany był na podstawie list obecności, wynagrodzenie natomiast ustalane było według stawki godzinowej. Otrzymywali też dodatek szkodliwy w postaci pieniężnej. Natomiast na innych zasadach zatrudnieni byli kierowcy, do których należał świadek R. H. (1).

Dowód: 1. zeznania świadków:

- A. K. (nagranie rozprawy z dn. 12.03.2014 r. - 7 min),

- R. H. (nagranie rozprawy z dn. 7.03.2014 r. - 13 min),

2. zeznania wnioskodawcy (nagranie rozprawy z dn. 12.03.2014 r. - 22 min.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych, których domniemanie prawdziwości wynika z art. 244

i nast. k.p.c., a ponadto ich wiarygodność nie została w sposób dostateczny podważona przez żadną ze stron. Ponadto Sąd dał wiarę, w zakresie mającym istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. co do rodzaju i warunków pracy wykonywanej w okresie od 1 lutego 1980 r. do 31 grudnia 1998 r., zeznaniom przesłuchanych w sprawie świadków oraz wnioskodawcy, jako spójnym, logicznym i wzajemnie się uzupełniającym. Wynika z nich jednoznacznie, jakie prace i w jakich warunkach wykonywał wnioskodawca. Dowody te potwierdzają, że w przedmiotowym okresie zatrudnienia odwołujący się wykonywał prace przy naprawie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy jest nieuzasadnione.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013r. poz. 1440 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Ponadto emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Równocześnie zgodnie z art. 32 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnianych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43) - ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. będącym pracownikami zatrudnionymi

w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3 tj. jeżeli spełniają łącznie następujące warunki:

- osiągnęli wiek emerytalny wynoszący dla mężczyzny 60 lat oraz
- posiadają wymagany okres składkowy i nieskładkowy tj. 25 lat dla mężczyzny, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie z § 2 ust. 1 cyt. Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) - okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji - w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Zaświadczenie zakładu pracy powinno potwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których uzależnione jest przyznanie emerytury.

Oceniając żądanie wnioskodawcy w kontekście tych przepisów na wstępie należy stwierdzić, że osiągnięcie wieku emerytalnego jest jednym z warunków, od którego zależy nabycie prawa do emerytury. Warunek ten musi być spełniony w dacie złożenia wniosku

o świadczenie, a najpóźniej w momencie wydawania decyzji przez organ rentowy, bądź też w dacie wyrokowania przez Sąd, jeśli w sprawie złożone zostało odwołanie.

Bezsporne jest, że wnioskodawca S. M. występując z wnioskiem emerytalnym wykazał, iż posiada 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych oraz nie przystąpił do OFE. Jednak nabycie prawa do emerytury w obniżonym wieku z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach uzależnione jest też od osiągnięcia przez mężczyznę 60 lat życia i wykazania 15 lat pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.

Sąd ustalił, że wnioskodawca w dniu (...) 2013 r. ukończył dopiero 56 lat i ta okoliczność powoduje, że dalsze badanie istnienia kolejnej przesłanki nabycia prawa do emerytury jest zbędne. Jednak organ rentowy w zaskarżonej decyzji nie odwołał się do braku tej istotnej przesłanki i skupił się na ponownej ocenie charakteru zatrudnienia wnioskodawcy. Jedynie w pierwszej odmownej decyzji z dnia 1 lipca 2013 r. podniesiono brak wieku emerytalnego.

W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, przedmiot sporu określa przedmiot decyzji organu rentowego. Wnioskodawca w nin. sprawie wystąpił z wnioskiem o przyznanie konkretnego świadczenia – wcześniejszej emerytury, choć w istocie jego intencją jest ustalenie istnienia pracy wykonywanej w warunkach szczególnych na przyszłość, na potrzeby postępowania o emeryturę po osiągnięciu wymaganego wieku.

Tymczasem Sąd Najwyższy stwierdził, że nie jest dopuszczalne w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych wydanie wyroku ustalającego spełnienie przez ubezpieczonego niektórych warunków wymaganych do nabycia prawa do świadczenia i przyznającego to świadczenie pod warunkiem spełnienia pozostałych warunków w przyszłości (wyrok z dnia 9 lutego 2011 r. I UK 262/09). Ponadto Sąd stwierdzając spełnienie przez ubezpieczonego jednego lub więcej warunków powstania prawa do świadczenia, nie może ustalić tego w sentencji wyroku, przy jednoczesnym oddaleniu odwołania ubezpieczonego od niekorzystnej dla niego decyzji organu rentowego (wyrok SN z dnia 15 grudnia 2000 r. II UK 147/00).

W tej sytuacji i na mocy powołanych wyżej przepisów skoro wnioskodawca nie osiągnął wieku emerytalnego, to odmowna decyzja organu rentowego jest prawidłowa.

Niemniej odnosząc się do żądania wnioskodawcy oraz mając na względzie stanowisko organu rentowego zawarte w zaskarżonej decyzji Sąd Okręgowy ocenił także drugi

z istotnych warunków. W pierwszej kolejności należy zauważyć, że okoliczność, iż brak podmiotu uprawnionego do wystawienia świadectwa pracy wykonywanej w warunkach szczególnych nie może pozbawiać wnioskodawcy możliwości wykazania innymi dowodami charakteru faktycznie wykonywanych prac. Zwłaszcza, że z treści § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy (czy też przechowawcy jego dokumentów) w przedmiocie wykazania, na podstawie posiadanej dokumentacji, okresów pracy w szczególnych warunkach, miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest organem państwowym ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Omawiane świadectwo traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej.

W postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być ponadto udowadniane wszelkimi dowodami przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego i nie są potrzebne jakieś szczególne dowody. Stąd też dopuszczalne i możliwe jest dowodzenie warunków zatrudnienia także na podstawie zeznań świadków.

Przenosząc te uwagi na grunt rozpoznawanej sprawy Sąd przyjął, że wnioskodawca wykazał na podstawie zeznań świadków i własnych, że także w okresie od 1 lutego 1980 r. do 31 grudnia 1998 r. (18 lat i 11 miesięcy) w (...) Spółdzielni (...) w R. faktycznie pracował w warunkach szczególnych na stanowisku elektromontera instalacji i urządzeń elektroenergetycznych. W tym czasie był zatrudniony na stanowisku elektryka - elektromontera i wykonywał prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych. Do jego obowiązków należała obsługa urządzeń przesyłających energię elektryczną, eksploatacja istniejących linii i urządzeń elektroenergetycznych, montaż nowych linii energetycznych oraz urządzeń elektroenergetycznych na terenie Mleczarni oraz należących do Mleczarni Punktach Skupu (...).

Prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych wymienione zostały w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) - w wykazie A, Dziale II -

„W energetyce”. Zakład pracy wystawiając świadectwo błędnie wskazał dział III poz. 81, pkt 4 - „elektryk - w hutnictwie i przemyśle metalowym”.

W ocenie Sądu Okręgowego istotny okazał się jednak charakter prac wykonywanych przez wnioskodawcę w zakładzie pracy, a nie nazwa zajmowanego przez niego stanowiska pracy. Na ustalenie rodzaju wykonywanej pracy nie może też mieć negatywnego wpływu błędne oznaczenie działu i pozycji Załącznika do Uchwały Zarządu (...) Związku Spółdzielni (...) z dnia 27 czerwca 1983 r.

Mimo tego pozytywnego dla wnioskodawcy ustalenia, że na dzień 31 grudnia 1998 r. wykazał wymagany 15-letni staż pracy w warunkach szczególnych brak podstaw do uwzględnienia odwołania. Tak jak już wskazano na wstępie istota decyzji organu rentowego polega na rozstrzygnięciu o prawie do konkretnego świadczenia jako całości, a nie o poszczególnych elementach składających się na to prawo.

Mając powyższe na uwadze wobec nieosiągnięcia przez wnioskodawcę wieku uprawniającego go do nabycia prawa do emerytury Sąd uznał, że jego odwołanie nie może być uwzględnione i na mocy powołanych przepisów w zw. z art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił je, co orzeczono w sentencji wyroku.

Równocześnie na marginesie Sąd zauważa, że powagę rzeczy osądzonej, zgodnie z art. 366 k.p.c., ma tylko sentencja orzeczenia. Ustalenia faktyczne i motywy rozstrzygnięcia, zawarte w uzasadnieniu wyroku, nie są objęte powagą rzeczy osądzonej.